

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/103/2021
Identifikačné číslo spisu: 6618010635
Dátum vydania rozhodnutia: 06.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6618010635.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a sudcov JUDr. Jany Kostolanskej a JUDr. Petra Kaňu, na neverejnom zasadnutí konanom 6. apríla 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného RNDr. M. E., pre prečin zatajania veci podľa § 236 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, o dovolaní obvineného RNDr. M. E. podaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020 a zároveň rozsudku Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 3T/160/2018 z 26. mája 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného RNDr. M. E. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3T/160/2018 z 26. mája 2020 tak, že obvineného RNDr. M. E. (ďalej len „obvinený“) uznal za vinného pre prečin zatajania veci podľa § 236 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa obvinený dopustil na tom skutkovom základe, že

ako zodpovedný zástupca a konateľ dodávateľskej spoločnosti L. O. s. r. o. so sídlom N., Y. XX, IČO: XX XXX XXX, vedel o tom, že odberateľka L. E. omylom uhradila v prospech spoločnosti vyššiu čiastku, ako jej bola dodávateľom fakturovaná na základe faktúry č. 2018330 zo dňa 27.04.2018 s dátumom splatnosti faktúry 02.05.2018, nakoľko namiesto fakturovanej čiastky vo výške 3.061,51 Eur uhradila prevodom 30.04.2018 omylom sumu vo výške 23.111,51 Eur, avšak aj napriek viacerým urgenciám jej bola vrátená len čiastka 5.033,48 Eur a zvyšný rozdiel z chybných platieb jej na ďalšie urgencie odmieta vrátiť a naďalej finančné prostriedky v spoločnosti neoprávnene zadržáva, ku škode pre L. E. vo výške 15.016,52 Eur.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 236 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 5.000 Eur. Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona v prípade úmyselného zmarenia peňažného trestu súd prvého stupňa obvinenému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil súd prvého stupňa obvinenému povinnosť nahradiť poškodenú L. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., F. XX, spôsobenú škodu vo výške 15.016,52 Eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným a okresným prokurátorom rozhodol rozsudkom, sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 3T/160/2018 z 26. mája 2020 vo výroku o náhrade škody. Výroky o vine a treste ponechal nedotknuté. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietol.

Obvinený doručil súdu prvého stupňa 6. augusta 2021 dovolanie podané prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ladislava Kováča, advokáta so sídlom v Lučenci proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 3T/160/2018 z 26. mája 2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020 s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol, že dôkazy neboli vykonané zákonným spôsobom v prípade výsluchu svedka Ing. arch. R. H., taktiež v prípade výsluchu Y. F. (Y. F. uviedol, že sa nejednalo o platbu omylom, čo však súd prvého stupňa neskúmal a ignoroval). Návrh na znalecké dokazovanie súd prvého stupňa ignoroval. Súčasťou znaleckého dokazovania malo byť aj potvrdenie, že odberateľkou dodaná projektová dokumentácia pre zhotovenie domu bola vadná a nerealizovateľná. Obvinený spochybnil taktiež zákonnosť čítania listín, ktoré spracovala projekcia zhotoviteľa a ktoré obsahovalo vyčíslenie škody zo strany pani E..

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že súd prvého stupňa i odvolací súd uplatnili nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu, ako aj nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obvinený namietal, že finančné prostriedky sa nepovažujú za vec. Mal za to, že na zistený skutkový stav nemožno aplikovať ustanovenie § 236 Trestného zákona. Osobitne obvinený navrhol, aby Najvyšší súd SR pozastavil plnenie v rozsahu finančného trestu, ktorý mu bol rozsudkom na základe nesprávneho postupu súdu, uložený vo výške 5.000 Eur, a to do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní.

Obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že rozsudkom odvolacieho súdu, sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku v neprospech obvineného, a zároveň navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 3T/160/2018 z 26. mája 2020 a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Námestník okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec (ďalej len „prokurátor“) sa k dovolaniu obvineného vyjadril písomným podaním z 20. augusta 2021, v ktorom uviedol, že skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce, už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Prokurátor taktiež poukázal na skutočnosť, že obvinený vo svojom odvolaní voči rozsudku súdu prvého stupňa nenamietal nevykonanie dôkazov spôsobom ako uvádza v dovolaní. Z dovolania obvineného je zrejmé, že obvinený argumentuje aj námietkami, ktoré mu boli známe, ale neboli ním uplatnené v predchádzajúcom konaní.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že obvinený nesprávne vykladá skutkovú podstatu trestného činu zatajenia veci. Prokurátor bol bez

akýchkoľvek pochybností presvedčený, že obvinený sa dopustil žalovaného skutku, keďže v jeho prospech neexistuje žiaden dôkaz. Zdôraznil, že peniaze poškodená poslala na účet spoločnosti obvineného a preukázateľne sa tak stalo omylom. Následne prebehla komunikácia medzi poškodenou a spoločnosťou L. O. s. r. o., z ktorej je zrejmé, že spoločnosť si bola vedomá omylu, nakoľko evidovala preplatok poškodenej. Následne vyúčtovaním zo dňa 15.05.2018 spoločnosť opätovne evidovala preplatok, avšak ponížený o zmluvné pokuty v celkovej výške 2 450 Eur na základe faktúry č. 2018378 vystavenej dňa 15.05.2018. Dňa 05.06.2018 spoločnosť obvineného poslala e-mail poškodenej, kde prvýkrát argumentovala naviac prácami v dôsledku nútenej úpravy strešnej konštrukcie, pričom dokonca neeviduje žiadny preplatok, čím úplne popiera svoje predchádzajúce vyúčtovania a dokonca predpokladá súdny spor a odhaduje náklady v sume 5 000 Eur. Na základe uvedeného sa prokurátor plne stotožnil so záverom vysloveným v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, a teda že obvinený svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu zatajenia veci podľa § 236 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, pričom pri posudzovaní právnej kvalifikácie nie je podstatný názov trestného činu, ale jeho obsah.

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci, dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Dovolanie obvineného, ako i vyjadrenie prokurátora k dovolaniu, boli doručené poškodenej, ktorá sa vyjadrila v podaní doručenom súdu prvého stupňa 30. augusta 2021. Poškodená uviedla, že skutkový stav považuje za správny a dostatočne zistený. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020 považuje za správny a spravodlivý, s výnimkou výroku o náhrade škody. Poškodená poukázala na skutočnosť, že Okresný súd Lučenec v predmetnej civilnej veci ku dňu podania vyjadrenia ani nevytýčil hlavné pojednávanie. Navyše z aktuálnych hospodárskych výsledkov spoločnosti obvineného poškodená dedukuje, že uspokojenie jej pohľadávky nebude reálne. Odvolací súd tak svojím konaním, podľa názoru poškodenej, zmaril akúkoľvek jej šancu na dovolanie sa spravodlivosti. Výpoveď svedka Y. F. vykazovala znaky krivej výpovede.

Dovolaciemu súdu bolo dovolanie obvineného spolu s trestným spisom predložené na rozhodnutie 22. decembra 2021.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku), pričom bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaného dovolania však dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Na úvod odôvodnenia rozhodnutia je nevyhnutné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že Najvyšší súd SR je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom

uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tdo/30/2011 zo 16. augusta 2011 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Obvinený vo svojom dovolaní uviedol, že podáva dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020, z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

Dovolanie je možné podať proti rozhodnutiu súdu, ktoré musí byť okrem iného právoplatné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku). Takýmto rozhodnutím je v tomto prípade druhostupňové rozhodnutie - rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/88/2020 z 22. septembra 2020.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (Mariana Marinescu vs. Rumunsko, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen vs. Turecko, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší vs. Holandsko, Visser vs. Holandsko, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery vs. Spojené kráľovstvo, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže Najvyšší súd SR preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania dovolací súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že obvinený k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nekonkretizoval, ktoré dôkazy mali byť zadovážené, prípadne vykonané nezákonným spôsobom, ale len týmto dovolacím dôvodom namietal, že dôkazy, ktoré navrhoval vykonať vykonané neboli, alebo podľa jeho názoru boli nesprávne vyhodnotené:

- návrh obvineného na výsluch svedka Ing. arch. R. H. nebol zrealizovaný;
- návrh na vykonanie znaleckého dokazovania bol súdom ignorovaný;
- platba vo výške 23.111,51 Eur bola dôvodná a nebola vykonaná omylom;
- čítanie listín, ktoré obsahovali vyčíslenie spôsobenej škody zo strany poškodenej L. E., ktoré mal

predložiť obvineným navrhovaný svedok Ing. arch. R. H., neboli súdom prvého stupňa a následne odvolacím súdom vykonané;
- v prípade dôkazu - výsluchu svedka Y. F., obvinený v dovolaní namietal vyhodnotenie dôkazu vykonaného súdom.

Námietka obvineného ohľadom nevykonania vyššie uvedených dôkazov je nedôvodná, keďže súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhl (z obsahu spisu dovolací súd zistil, že návrh na vypočutie svedka Ing. arch. R. H. nebol prvostupňovému ani odvolaciemu súdu predložený a dokazovanie bolo uznesením súdu na l.č. 293 vyhlásené za skončené, pretože nebolo navrhnuté doplnenie dokazovania resp. neboli predložené návrhy na ďalšie dokazovanie ani zo strany obvineného) a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o o námietku týkajúcu sa výsluchu svedka Y. F. (l. č. 245 spisu), túto považuje dovolací súd taktiež za nedôvodnú, keďže obvinený namietal spôsob vyhodnotenia dôkazu. Dovolací súd opätovne dáva do pozornosti obvineného, že skutočnosť, ak súd vyhodnotí vykonaný dôkaz v rozpore s hodnotením obvineného, nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Obvinený v prípade tohto dôkazu nenamietal spôsob vykonania samotného výsluchu, namietal hodnotenie zisteného skutkového stavu súdom. Najvyšší súd nemôže v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdom nižšieho súdu, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie súdu bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

Riadiac sa vyššie uvedeným musel Najvyšší súd SR konštatovať, že v predmetnej trestnej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižších inšancií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci dovolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o trestný čin, alebo ustálený skutok vykazuje

znaky iného trestného činu, prípadne že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Dôvodnosť existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený odôvodnil tým, že finančné prostriedky nemôžu byť predmetom útoku trestného činu podľa § 236 Trestného zákona. Finančné prostriedky nie sú vecou podľa názoru obvineného. Obvinený taktiež dôvodil, že v danom prípade nešlo o vec stratenú alebo zabudnutú, tak ako to vyžaduje objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu zatajania veci podľa § 236 Trestného zákona.

Podľa § 130 ods. 1 Trestného zákona, vecou sa na účely tohto zákona rozumejú

- a) huteľná vec alebo nehnuteľná vec, byt alebo nebytový priestor, zvieratá, ak z jednotlivých ustanovení tohto zákona nevyplýva niečo iné,
- b) ovládateľná prírodná sila alebo energia,
- c) cenný papier bez ohľadu na jeho podobu,
- d) peňažné prostriedky na účte,
- e) listina, ktorá je podkladom uplatnenia si právneho nároku, alebo
- f) majetkové právo alebo iná peniazmi oceniteľná hodnota.

Predmetom útoku prečinu zatajania veci podľa § 236 Trestného zákona je vec. Vecou sa na účely Trestného zákona rozumejú okrem iného aj peňažné prostriedky na účte. Zákonom č. 397/2015 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2016 bolo ustanovenie § 130 ods. 1 Trestného zákona doplnené a pod pojem vec sú pod písmenom d/ zaradené aj peňažné prostriedky na účte. Dovolací súd sa preto nemohol stotožniť s tvrdením obvineného, že finančné prostriedky nie sú vecou, keďže v čase kedy sa skutok stal t. j. 30. apríla 2018, už bola účinná novela Trestného zákona, ktorá pod pojem vec podradila aj finančné prostriedky na účte. Finančné prostriedky na účte teda sú spôsobilým predmetom útoku prečinu zatajania veci podľa § 236 Trestného zákona a argumentácia obvineného nie je dôvodná.

Obvinený ďalej dôvodí, že pre vyvodenie trestnej zodpovednosti za spáchanie prečinu zatajania veci sa musí jednať o vec stratenú alebo zabudnutú, pretože ak by páchatel vedel, komu vec patrí, išlo by o krádež. Z uvedeného obvinený vyvodil, že konanie, ktorého sa dopustil, nemožno podradiť pod skutkovú podstatu prečinu zatajania veci. Takúto úvahu obvineného však vyhodnotil dovolací súd ako úvahu vytrhnutú z kontextu. Z objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zatajania veci vyplýva, že prečinu zatajania veci sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá sa dostala do jeho moci nálezom, omylom alebo inak bez privolenia oprávnenej osoby. Z uvedeného vyplýva, že predmet útoku sa môže dostať do dispozície páchatel'a buď nálezom alebo omylom alebo inak. V prípade nálezu by sa jednalo o vec nájdenú, za ktorú sa považuje vec stratená alebo vec zabudnutá. Predmet útoku - vec sa však môže dostať do dispozície páchatel'a aj omylom, a to v dôsledku omylu oprávnenej osoby alebo v dôsledku omylu niekoho ďalšieho, resp. aj v dôsledku omylu páchatel'a. V prejednávanej veci sa finančné prostriedky, práve v dôsledku omylu poškodenej, dostali do moci obvineného, ktorý bol štatutárnym zástupcom - konateľom spoločnosti L. O., s.r.o., N., mal tak právomoc disponovať s finančnými prostriedkami obchodnej spoločnosti. Tak to vyplýva zo skutkového stavu, ktorý zistil a ustálil súd prvého stupňa a následne ho potvrdil aj odvolací súd. Svojím konaním teda obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zatajania veci podľa § 236 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého sa tohto prečinu dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec malej hodnoty, ktorá sa dostala do jeho moci nálezom, omylom alebo inak bez privolenia oprávnenej osoby a spôsobí tak väčšiu škodu. Dovolací

súd teda dospel k záveru, že sa nestotožňuje s námietkou obvineného o tom, že na jeho konanie nemožno aplikovať § 236 Trestného zákona.

S poukazom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v trestnej veci obvineného nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd SR nezistil naplnenie žiadneho z obvineným uplatňovaných dovolacích dôvodov, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.